

KRISTĪNA OLSONE

Ugunsrats

KRISTĪNA OLSONE

Ugunsrats

No zviedru valodas tulkojusi
Inga Grezmane

ZVAIGZNE ABC

821.113.6-93
Ol 660

Kristina Ohlsson
ELDHJULET

© Kristina Ohlsson, 2023
Published by agreement with Salomonsson Agency.

COVER: Niklas Lindblad, Mystical Garden Design
COVER IMAGE: Shutterstock, Adobe Stock,
Picryl and Niklas Lindblad/Midjourney

Kristina Olsone
UGUNSRATS

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Projekta vadītāja *Marika Taube*
Redaktore *Daina Grūbe*
Korektore *Andžela Berķe, Ilona Burka, Agnese Rūtena*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4420.
PNB Print

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Inga Grezmane, 2024
© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, mākslinieciskais noformējums,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2024
ISBN 978-9934-32-391-1

1. NODAĻA

“ŠEIT NAV IESPĒJAMS dzīvot,” Heidi nodomāja.

Viņa stāvēja uz savas guļamistabas sliekšņa un blenza uz visu, ko meistars bija sabojājis. Tētis to sauca par remontu, bet Heidi tā bija īsta katastrofa.

Viņai blakus atradās ceļasoma, bet uz pleciem vēl joprojām bija mugursoma. Heidi, tētis un viņa draudzene Jennifera tikko bija atgriezušies no Gotlandes. Viņi tur bija pavadījuši divas nedēļas, dzīvojot mājā, kuru bija noīrējuši. Mamma ne reizi nebija piezvanījusi.

– Viņa droši vien ir ļoti aizņemta, – Jennifera bija noteikusi.

Pēc tam viņa bija noglāstījusi Heidi muguru.

Ļoti aizņemta.

Tik aizņemta, ka viņas dzīvē Heidi vairs nebija vietas. Mamma tūlīt pēc Ziemassvētkiem bija pārcēlusies uz Vāciju. Kopš tā laika Heidi bija satikusi viņu tikai vienu reizi. Kādā viesnīcā. Mamma uzskatīja, ka ceļš

līdz Hūvenēsetai ir pārāk tāls. Tāpēc Heidi vajadzēja divas stundas braukt ar autobusu līdz Gēteborgai, kur mamma bija apmetusies nedēļas nogalē.

Mājā gaiss šķita smacīgs. Ārā bija karsti, lai arī debesis bija apmākušās. Hūvenēsetai tuvojās negaiss.

Pa kāpnēm augšā uzskrēja tētis.

– Heidi! Kur tu esi?

Viņa neko neatbildēja.

– Ai! – tētis izsaucās, ieraugot, kā izskatās meitas istaba. – Oho! Jēziņ! Sasodīts!

Tētīm bija raksturīgi stresa situācijās nepārtraukti runāt.

Tētis aplika roku Heidi ap pleciem un viņu cieši apskāva. Heidi neatbildēja uz apskāvienu. Viņas skatienu bija aizmiglojušas asaras, un kaklā bija sakāpis kamols. Ārā aiz atvērtā guļamistabas loga vējā čabīnājās koki. Tālumā bija sadzirdama jūra. Mežonīgie vilņi pacēla jūras virsmu augstāk.

– Piedod, miļā! – tētis teica. – Es biju pilnīgi pārliecināts, ka meistars ir ticis tālāk. Bet vai tu redzēji, cik skaisti tagad ir lejā? Te, augšā pie tevis, būs ne mazāk jauki.

“Tur, lejā.”

Tur gulēs tētis un Jennifera.

Un “te augšā”.

Te dzīvos Heidi.

Atsevišķā mājas daļā. Tā, lai viņa varētu būt mierā un klusumā, kad ieradīsies bēbis. Vismaz tā viņi bija teikuši. Tā kā Heidi jau bija divpadsmit gadi, viņai esot vajadzīgs pašai savs kaktiņš. Taču Heidi likās,

ka šī vieta vairāk ļaus tētīm un Jenniferai aizmirst par viņas eksistenci.

Tētis vēlreiz apskāva meitu.

– Ko tu domā? Viss taču būs labi, vai ne?

Heidi nezināja, ko viņai vajadzētu atbildēt. Viņi bija lūguši meistaram padarīt viņas istabu lielāku. Tāpēc meistars bija nojaucis vienu garo sienu, lai pēc tam uzbūvētu jaunu nedaudz tālāk. Problēma vienīgi tāda, ka viņš vēl nebija dabūjis jauno sienu vietā. Tur patlaban bija tikai dēļu rinda, kas stiepās no grīdas līdz griestiem. Taču starp dēļiem bija tik lielas starpas, ka Heidi viegli varēja pa tām izlīst.

– Meistars atgriezīsies pēc četrām nedēļām, – tētis teica. – Es domāju, ka pa to laiku mēs dēļus varētu aizklāt ar plastikāta audumu. Tas izskatīsies gluži kā siena.

Heidi sarāvās.

– Pēc četrām nedēļām? Vai man visu vasaru vajadzēs dzīvot bez sienas?

Tētis, pamanījis Heidi sejas izteiksmi, steidzīgi piebilda:

– Bet... pārējās sienas taču ir savā vietā. Un mēs, protams, visu sakopsim, pirms es aizklāšu sienu ar plastikāta audumu. Un tad atnesīsim atpakaļ mēbeles. Ko tu saki?

Iestājās klusums. Ārpusē bija dzirdama murdoņa. Pērkons tuvojās. Pa logu sāka bungot lielas lietūs lāses.

Heidi paskatījās uz tēvu. Reizēm viņš izturējās kā pilnīgs dulburis. Kurš gan gribēja istabu ar plastmasas sienu? *Neviens*. Nevienš vienīgs cilvēks.

– Es taču paskaidroju, – tētis sacīja. – Meistars neatgriezīsies, iekams nesaņems papildu samaksu. Viss sanāca dārgāk, nekā mēs bijām domājuši. Un man vairs nav naudas, jo pazaudēju darbu.

Heidi kabatās savilka plaukstu dūrēs. Viņa apzinājās, ka ir netaisnīga. Tā nebija tēta vaina, ka viņš rudenī bija zaudējis darbu. Un arī Jennifera nevarēja pašlaik palīdzēt, jo viņai bija darba nespējas lapa. Taču tagad tētis bija dabūjis jaunu darbu, un Heidi bija domājusi, ka ar to pietiek.

Tētis brīdi stāvēja klusēdams, gaidot, ka viņa kaut ko teiks. Tā kā Heidi turpināja klusēt, viņš mēģināja mainīt sarunas tematu.

– Vai tu redzēji, ka pie kempinga tiks uzstādīts panorāmas rats?

Heidi pārsteigta paskatījās uz tēti.

– Ko tu tur runā! – viņa iesaucās.

Kad Heidi beidzot atkal bija ierunājusies, tētis aizrautīgi turpināja:

– Tā ir patiesība. Šodienas Bohuslēnes avīzē arī par to bija rakstīts. Panorāmas rats stāvēs tieši pa vidu starp visām teltīm un treileriem. Nu tu jau zini – tas ir tāds liels rats ar sēžamgrozīem, kas visu laiku griežas uz riņķi.

– Tēt! Es zinu, kas ir panorāmas rats.

Tētis sabužināja viņas īsi apgrieztos matus.

– Kādu dienu mēs varēsim aiziet uz turieni un to izmēģināt, – viņš paziņoja.

Tajā brīdī Jennifera no pirmā stāva sauca:

– Frede! Vai tu vari atnākt? Man ir vajadzīga palīdzība, lai paceltu vienu kartona kasti.

Heidi nobolīja acis.

Jenniferai tagad vajadzēja palīdzību gandrīz visā. Viņas vēders kļuva lielāks ar katru nedēļu, un viņa gandrīz visu laiku pukstēja un stenēja.

Tētis noglāstīja Heidi vaigu.

– Vai vēlies uz brīdi aiziet pie vecmāmiņas? – viņš jautāja. – Es domāju, ka viņa būs priecīga.

Vecmāmiņa dzīvoja mājā, kas atradās pavisam netālu no Heidi dzīvesvietas. Viņa bija veca, un viņai bija kļuvis grūti daudz ko atcerēties. Turklāt viņa arī slikti redzēja. Tā bija vēl viena šausmīga problēma, kas bija radusies pēdējā gada laikā. Vecmāmiņa pēkšņi bija tik ļoti pārvērtusies.

– Varbūt vēlāk, – Heidi atbildēja. – Ja nesatikšu Alvu un Hariju.

Alva un Harijs bija viņas labākie draugi. Heidi bija viņu pietrūcis katru dienu, ko viņa pavadīja Gotlandē.

– Jauki, – tētis noteica. – Tagad man jāiet lejā pie Jenniferas.

Heidi neko neatbildēja, un drīz vien viņa dzirdēja tēvu skrienam lejup pa kāpnēm, bet pēc tam viņus abus ar Jenniferu lejā smejamies.

Heidi paspēra dažus soļus pa savu istabu. Pirms došanās uz Gotlandi viņi bija to iztukšojuši. Heidi bija domājusi, ka viss būs gatavs, kad ģimene atgriezīsies mājās. Meitene paskatījās ārā pa logu un redzēja tēti ejam uz mašīnu. Viņi vēl joprojām nebija izvākuši no tās visas somas. Lietus lika tētīm kustēties ātri.

Heidi atkāpās no loga. Te viss bija jānovāc un jāsa-
kārt – viņai taču vajadzēs šajā šausmīgajā istabā
gulēt.

Bet tad meitene kaut ko pamanīja.

Kaut ko dīvainu.

Vienā istabas stūrī stāvēja neliela koka kaste.

Heidi pietupās kastes priekšā. Tā bija apmēram
kurpju kārbas lielumā, tikai plakanāka.

Uz vāka atradās papīra lapa.

“Es to atradu zem grīdas.”

Rogers

Rogers bija meistars. Bet ko viņš domāja ar vār-
diem “zem grīdas”?

Heidi paskatījās uz dēļiem, kuriem bija jāklūst par
sienu. Grīdā to priekšā bija liels caurums. Meistars
tur bija noņēmis divus garus dēļus. Kaste acīmredzot
bija gulējusi zem tiem.

Heidi to pagrozīja no vienas puses uz otru. Kaste
bija noputējusi un netīra, tomēr bija skaidri redzams,
ka tā nokrāsota melnā, spīdīgā krāsā.

Meitene uzmanīgi to pakratīja. Tajā kaut kas atra-
dās – tas bija skaidri dzirdams. Kaut kas tur šļūkāja
uz priekšu un atpakaļ.

Viņa paraustīja vāku.

Tad kaste vienā rāvienā atvērās.

Heidi blenza tajā.

Maza bērna kurpīte.

Koka kastē atradās vienīgi tā. Heidi izņēma kur-
pīti. Tā bija veca ādas kurpe, kas bija kļuvusi planku-
maina no netīrumiem. Āda šķīta sakaltusi stīva. Uz

kurpītes sāniem bija redzami tumši plankumi, kas bija likuši ādai saplaisāt. Zole bija cieta, un no kurpes nokarājās tieva, neaizsieta kurpju šņore.

Kam šī kurpīte piederēja? Kāpēc tā bija ielikta koka kastē, kas paslēpta zem grīdas Heidi guļamistabā?

Nu jau pērkons ducināja tuvāk.

Heidi pievērsa skatienu logam. Lielie, tumšie mākoņi virs jūras nu bija sablīvējušies vēl vairāk.

Tad Heidi sadzirdēja Jenniferu iekliedzamies.